

Arrest

nr. 183 145 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 mei 1987.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 22 april 2007 en de derde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 23 september 2008. De tweede en de derde verzoekende partij zijn de minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij.

Op 4 juni 2007 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 november 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 1 april 2012 dient de eerste verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 november 2012 dient de eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 5 september 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2012 werd ingediend en op datum van 11.12.2013 werd geactualiseerd door :

F.(...), F.(...) (R.R. (...))

Geboren te A.(...) op 26.05.1987

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

F.(...) H.(...) (R.R. (...))

Geboren te L.(...) op 22.04.2007

F.(...) F.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op 23.09.2008

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de ministriële omzendbrief Wathelet, namelijk de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door

de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 27.03.2012 en 23.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat zij omwille van levensbedreigende problemen haar land diende te verlaten en dat het voor haar onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag vanuit haar thuisland te doen, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en dat er geen zekerheid is over de scholing van de kinderen in het land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkene haalt aan dat haar kinderen niet terug kunnen, zowel pedagogisch als linguïstisch. Het gaat hier echter om de persoonlijke mening van betrokkene, die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder beweert betrokkene dat de vader van haar kinderen in Nederland verblijft. Echter, dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat de vader van haar kinderen nog een affectieve en/of financiële band met zijn kinderen zou hebben.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij

refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene meent dat haar verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al sinds 2005 in België zou verblijven, dat zij het Frans behoorlijk zou beheersen en tevens lessen zou volgen, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat haar kinderen hier schoollopen en dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 5 september 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"mevrouw:
F.(...), F.(...)
26.05.1987
A.(...)
Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:
F.(...), H.(...) geboren op 22.04.2007, nationaliteit: Turkije
F.(...) F.(...), geboren op 23.09.2008, nationaliteit: Turkije

REDEN VAN DE BESLISSING::

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2012, aan betrokkene betekend op 23.10.2012."

Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, die eveneens op 5 september 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“mevrouw,
Naam,voornaam : F.(...), F.(...)
geboortedatum : 26.05.1987
geboorteplaats : A.(...)
nationaliteit : Turkije*

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*Het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.
De twee minderjarige kinderen, F.(...) H.(...) et F.(...) F.(...), volgen de administratieve situatie van betrokkene maar zijn uitgesloten van onderhavig inreisverbod*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2012, aan betrokkene betekend op 23.10.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 05.12.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

In zoverre de verzoekende partijen met huidig beroep de nietigverklaring vorderen van het inreisverbod van 2 september 2014 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat het beroep onontvankelijk is nu blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duurtijd van twee jaar

en deze termijn inmiddels verstreken is. Aldus is het inreisverbod uit het rechtsverkeer verdwenen en hebben de verzoekende partijen geen actueel belang meer om de nietigverklaring van dit inreisverbod te vragen.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stellen de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Door zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen, maakt de advocaat van de verzoekende partijen op generlei wijze duidelijk wat het belang van de verzoekende partijen nog is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep ten aanzien van het inreisverbod, gelet op de concrete gegevens van de zaak.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partijen geen blijf geven van het rechtens vereiste, actueel belang voor wat betreft het inreisverbod (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

In zoverre is het beroep ingediend tegen het inreisverbod van 2 september 2014 onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Een eerste middel van de verzoekende partijen wordt uitsluitend ontwikkeld ten aanzien van het inreisverbod van 2 september 2014. Gelet op het voorgaande, is het beroep tegen het inreisverbod onontvankelijk en wordt dit middel niet verder besproken.

3.2. In een tweede middel, dat uitsluitend tegen de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voeren de verzoekende partijen de schending aan van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 9bis, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betogen eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“Eerste grief

Verweerder begaat een manifeste appreciatiefout wanneer hij volhardt dat verzoekster vrijwillig haar illegaal verblijf heeft voortgezet.

Het artikel 9bis “voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.” (RvV X)

In het algemene weigert de beslissing alle elementen die verzoekster aanhaalt om haar integratie in België te rechtvaardigen omdat ze zich al die tijd in illegaal verblijf bewust heeft genesteld.

Er werd al beoordeeld dat « Une telle motivation ôte par ailleurs tout sens à l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 » (Conseil d'Etat, arrêt n° 118.848 du 29 avril 2003). Dat geldt ook voor het artikel 9bis.

De beslissing voegt kennelijk een voorwaarde aan de wet toe die niet voorzien door het artikel 9bis is en maakt bijgevolg een manifeste appreciatiefout.

☐ *Tweede grief*

Volgens het artikel 74/13 : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Volgens het artikel 9bis §1er van de wet van 15.12.80 : “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf

worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde”

Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 hierboven zijn geen omstandigheden die als overmacht gelden, maar die maken het bijzonder moeilijk voor een buitenlander die in België verblijft om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst toe te passen voor overheden bevoegde Belgische diplomatieke visum terug.

Mevrouw F.(...) heeft twee kinderen. Ze zijn alle twee in België geboren en zijn dus alleen in België naar school gegaan. De twee kinderen gaan naar school op H.(...) (Stuk 5).

Volgens de beslissing kan de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Toch is het wel een buitengewone omstandigheid.

De Raad van State heeft verschillende keren beoordeeld dat de onderbreking van een studiejaar van een minderjarig kind een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9 al 3 van de wet van 15.12.80 is (Raad van State., 20 juni 2000, arrest n° 88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; Raad van State., 3 augustus 1998, arrest n° 75.549 ; Raad van State., 29 september 1998, arrest n° 75.994 ; Raad van State, 4 februari 2002, arrest n° 103.146, Rev. Dr. Etr., 2002, n° 117, p. 129 ; Raad van State., 27 oktober 2004, arrest n° 136.791, Rev. Dr. Etr., 2004, n° 130, p. 593 ; Raad van State, 18 februari 2004, arrest n° 128.259, Rev. Dr. Etr., n° 127, 2004, p. 65).

Volgens het artikel 22bis van het grondwet : "Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat"

Volgens het artikel 3 van het verdrag inzake de Rechten van het kind : " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging "

De onderbreking van een studiejaar kan ook een schending vormen van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

Er werd beoordeeld dat : « La Convention de New-York relative aux droits de l'enfant a été adoptée le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre 1991. L'article 3 de cette Convention dispose que dans toutes les décisions qui concernent les enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

Er wordt door het artikel 28.1.e) van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind voorzien dat "De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen".

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen is niet verenigbaar met de scholing van de kinderen. De verzoekster kan niet zonder haar kinderen naar Turkije terugkeren.

Bovendien is het onderwijs verplicht vanaf 6 jaar in België. De kinderen van Mevrouw hebben 6 en 7 jaar. Om zich in het Belgische systeem te integreren heeft Mevrouw F.(...) haar kinderen op school ingeschreven. De tegenpartij zegt dat de verzoekster de belangen van haar kinderen heeft geschaad maar betwist niet de integratie van de kinderen in België en hun scholing.

Bijgevolg miskent verweerder de belangen van de kinderen en de bepalingen van nationale en internationale instrumenten."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"Vooreerst merkt verweerder op dat verzoekende partij zich in het kader van de uitgezette verweermiddelen tegen de beslissing houdende onontvankelijkheid niet dienstig kan beroepen op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu deze artikelen betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

(...)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er een voorwaarde wordt toegevoegd in de wet, door te vereisen dat er buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond, alvorens de elementen van integratie (die bij de beoordeling ten gronde worden onderzocht) in ogenschouw worden genomen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen, nu zij uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van "omtrent de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden."

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger

beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. X van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

In een tweede onderdeel verwijst verzoekende partij naar de scholing van de kinderen.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat het schoolgaan van het kind van verzoekende partij niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid daar zij niet aantoonde dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evenmin weerlegt verzoekende partij met haar ongestaafe beschouwingen dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft.

(...)

Terwijl de verwijzingen naar het Kinderrechtenverdrag niet kunnen worden aangenomen. Wat artikel 28 IVRK betreft, meent de verweerder dat ook de inhoud van deze artikelen op zichzelf niet kan volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Ondergeschikt, en in zoverre de Raad van oordeel zou zijn dat deze artikelen wel rechtstreekse werking kunnen hebben, laat verweerder gelden dat de desbetreffende artikelen aan de staten die partij zijn bij het verdrag, een aantal verplichtingen opleggen aangaande het recht op onderwijs en de wijze waarop dit dient te worden georganiseerd.

Niet alleen blijft verzoekende partij volstrekt in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing de opgeworpen verdragsartikelen zou schenden, maar tevens ziet de verweerder niet in waarom en hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou kunnen schenden.

Immers wordt, noch in de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch in onderhavig verzoekschrift, aangetoond dat de kinderen in zijn land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten of dat dit onderwijs niet conform de bepalingen van het IVRK zou worden georganiseerd.

Er moet daarenboven op worden gewezen dat reeds werd geoordeeld dat het Verdrag van de rechten van het Kind, voor elke Staat, enkel toepasselijk is op de kinderen die onder de internationale rechtsmacht van deze Staat ressorteren, terwijl dit niet het geval is wanneer deze kinderen, al dan niet vergezeld door hun ouders of door hun voogd, een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen (Arbh. Luik 26 maart 1997, Soc. Kron. 1998, 544, noot JACQMAIN, J), wat in casu het geval is.

Ook om die reden kan het IVRK derhalve niet met gunstig gevolg worden ingeroepen door verzoekende partij.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient verdere nog opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na hun overgang naar Vlaanderen. Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun 4 kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verwerende partij wijst er op dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de keuze die zij maakten (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk zijn voor de eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakten.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritisseren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen eveneens de schending van deze bepaling aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In de aanvraag van 24 november 2012 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende aangehaald:

- Regularisatiewet van 22 december 1999;
- Langdurig verblijf in België;
- Duurzame sociale bindingen;
- Lessen Frans;
- Grote vrienden- en kennissenkring;
- Twee kinderen in België geboren en getogen;
- Schoollopen van de minderjarige kinderen;
- Blanco strafblad;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- Artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag);
- Trauma bij terugkeer naar het land van herkomst;
- Pedagogisch en linguïstisch probleem voor de kinderen bij terugkeer;
- Vader van de kinderen verblijft in Nederland;
- Omzendbrief Wathelet;
- Regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers;
- Mogelijkheid tot tewerkstelling.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift niet dat op één van deze elementen niet geantwoord is geweest in de eerste bestreden beslissing. Zij betogen echter dat het manifest onjuist is om te stellen dat de eerste verzoekende partij haar illegaal verblijf vrijwillig heeft voortgezet en dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet toevoegt door alle integratie-elementen af te wijzen omwille van het illegaal verblijf van de verzoekende partijen.

Waar verzoekers menen dat het manifest onjuist is om te stellen dat de eerste verzoekende partij haar illegaal verblijf vrijwillig heeft voortgezet, wijst de Raad erop dat verzoekers niet weerleggen dat zij aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, die de verzoekende partijen reeds hebben ontvangen, geen gevolg hebben gegeven, terwijl ze vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. Daarenboven werd de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet ingediend, nadat ze reeds het grondgebied diende te verlaten. Gelet op voormelde gegevens maken verzoekers niet aannemelijk dat het *in casu* kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het langdurig verblijf op zich niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze elementen *in casu* betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en aldus op zich niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat de verwerende partij op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan *in casu* verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds aangegaan waren ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld (RvS 21 september 2004, 135.090). De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door hun terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Gelet op hetgeen voorafgaat maken verzoekers *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toegevoegd heeft.

Vervolgens gaan verzoekers in op het schoollopen van de kinderen. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent het schoollopen van de kinderen van de eerste verzoekende partij: *“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en dat er geen zekerheid is over de scholing van de kinderen in het land van herkomst, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkene haalt aan dat haar kinderen niet terug kunnen, zowel pedagogisch als linguïstisch. Het gaat hier echter om de persoonlijke mening van betrokkene, die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*.

De verzoekende partijen stellen dat het schoollopen van de minderjarige kinderen wel een buitengewone omstandigheid vormt en dat er gekeken dient te worden naar het belang van het kind. Zij betogen bovendien dat het schoollopen verplicht is in België vanaf 6 jaar.

Verzoekers laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van de gemachtigde dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. De verwijzing naar een aantal arresten van de Raad van State is niet nuttig, nu in deze arresten slechts gesteld wordt dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid *“kan”* zijn en de verwerende partij, *in casu*, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag louter hebben betoogd dat de eerste verzoekende partij geen enkele zekerheid kan geven omtrent scholing van de kinderen. Deze uitspraak werd niet verder uiteengezet, noch zijn er enige stavingsstukken neergelegd. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, die de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde strekt *in casu* niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens hen een terugkeer problematisch maken in het licht van de scholing van de kinderen. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om bij de aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met stukken en elementen die niet voorlagen op het moment van de eerste bestreden beslissing. Aangezien voor het nemen van de eerste bestreden beslissing geen stavingstukken voorlagen die aantoonde dat de kinderen van de eerste verzoekende partij geen onderwijs kunnen krijgen in Turkije en evenmin werd aangetoond dat zij nood hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Turkije niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de kinderen niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Er kan tevens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). De bewering van verzoekers, dat de onderbreking van het schooljaar op zich een buitengewone omstandigheid is, kan niet overtuigen. Wat dit punt betreft wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk gesteld dat de scholing plaats vindt in illegaal verblijf. Verzoekers wisten dat zij het grondgebied dienden te verlaten en opteerden er toch voor de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvangen. De omstandigheid waar verzoekers zich nu op beroepen is bijgevolg - zoals verweerder terecht opmerkt - het gevolg van een eigen keuze van verzoekers en geen buitengewone omstandigheid. De Raad wijst er op dat verweerder, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en verzoekers nalaten op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de gemachtigde van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177).

Dat de gemachtigde op basis van de elementen, zoals deze voorlagen en aan hem kenbaar waren gemaakt op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing, artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag heeft geschonden, wordt gelet op hetgeen voorafgaat niet aangetoond. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet in hun verzoekschrift uiteenzetten dat in het specifieke geval van de kinderen er geen toegang zou bestaan tot onderwijs in Turkije. Tenslotte merkt de Raad op dat Staten de rechten in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kinderen ook in Turkije voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag kan tevens geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, maken de verzoekende partijen - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van het voormelde artikel aannemelijk.

De verzoekende partijen verwijzen verder in het verzoekschrift naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 22bis van de Grondwet om te stellen dat er bij het nemen van een beslissing rekening gehouden moet worden met de belangen van de minderjarige kinderen. Daargelaten de vraag naar de directe werking en de directe toepassing van deze bepalingen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen het in hun verzoekschrift nalaten om te concretiseren op welke wijze de belangen van de kinderen geschonden worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar Turkije om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met het hoofdzakelijk theoretisch betoog tonen de verzoekende partijen geen schending van de bovenvermelde bepalingen aan.

Waar de verzoekende partijen in het kader van de belangen van de kinderen nog verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat deze bepaling enkel toepassing vindt bij verwijderingsbeslissingen. *In casu* is het tweede middel uitdrukkelijk ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Dit is echter een beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, waardoor de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen stellen dat onderwijs in België verplicht is vanaf 6 jaar, wordt met dit betoog geenszins aangetoond dat de eerste bestreden beslissing deze verplichting miskent, noch tonen

de verzoekende partijen aan op welke wijze deze verplichting kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in het hoofd van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3. In een derde middel, dat uitsluitend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ontwikkeld, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De verzoekende partijen betogen eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun derde middel als volgt:

“□ *Eerste grief*

Volgens het artikel 6 van de terugkeerrichtlijn: “5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt”.

Volgens het Europese Hof voor de Rechten van de Mens : « L'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3. La Cour rappelle que si l'effectivité d'un recours ne dépend certes pas de la certitude d'avoir une issue favorable, l'absence de toute perspective d'obtenir un redressement approprié pose problème sous l'angle de l'article 13 » (Arrest MSS tegen België van 21 januari 2011, § 388 en 394).

In casu, wil de tegenpartij verzoekster te verdrijven. De tegenpartij wil ook verzoekster het grondgebied gedurende twee jaar te verboden. Maar de aanvraag 9bis is nog steeds in onderzoek. Bijgevolg miskent de tegenpartij de artikelen 3 en 13 EVRM, maakt een manifeste fout en ondermijnt de doeltreffendheid van dit beroep. Inderdaad zal het beroep doelloos worden als verzoekster niet meer in België is.

De tegenpartij heeft een beslissing van het grondgebied te verlaten onmiddellijk na kennisgeving genomen omdat verzoekster geen gevolg aan het bevel om het grondgebied van 16.10.2012 te verlaten heeft gegeven. Verzoekster heeft op het antwoord aan haar aanvraag gewacht. Als ze niet meer in België was zou de aanvraag verworpen zijn.

Er werd al door Uw Raad en door de Raad van State beoordeeld : “une fois refoulée et ne pouvant revenir avant trois ans, le requérant ne pourra plus maintenir son intérêt à voir examiner sa demande 9ter, « sur place », par définition (Raad van State, arrest n° 170.720 van 3 mei 2007, Agbo ; RvV, arrest n° 39.705 van 3 maart 2010, Bayaraa).

In haar aanvraag beoogt verzoekster uitdrukkelijk de schending van het artikel 3 EVRM ; omwille van de beslissing tot verwijdering met een inreisverbod van twee jaar zal verzoekster geen serieus onderzoek van zijn beroep hebben ingediend tegen de weigering van zijn aanvraag tot verblijf. De uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg aan de vervolging van deze procedure en overtreedt met artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p.193).

De tegenpartij mag niet, zonder een manifeste fout te maken en de artikelen 3 en 13 EVRM te schenden, aan verzoekster verwijten dat ze geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven.”

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partijen:

“Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Verzoekende meent dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten het beroep doelloos zou maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geenszins gedwongen zal worden weggeleid, zodoende dat de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de toestand waarin verzoekende partij zich op heden bevindt.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 EVRM, doch laat na te concretiseren waarom zij voormeld artikel als geschonden acht.

Verweerder laat ondergeschikt nog gelden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming zoals bedoeld in artikel 13 EVRM noch artikel 47 van het Handvest geenszins inhoudt dat een vreemdeling hangende een beroepsprocedure tegen een beslissing houdende inreisverbod, legaal op het grondgebied zou moeten verblijven.

Verweerder verwijst voor zoveel als nodig naar het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof (BS 2 juli 2008): (...)

Verweerder benadrukt dat door het Grondwettelijk Hof bijgevolg reeds werd geoordeeld dat een annulatieberoep in de zin van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de rechtszoekende vreemdeling niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. Bijgevolg kan niet dienstig worden voorgehouden dat

het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zie ook: (...)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. De verzoekende partijen beroepen zich op de Terugkeerrichtlijn en op artikel 13 van het EVRM om te stellen dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, miskent en dat het beroep doelloos wordt.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de het bevel om het grondgebied te verlaten pas is genomen nadat beslist werd over de aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat de grief die verwerende partij verwijt deze aanvraag niet af te wachten feitelijke grondslag mist. In de mate dat verzoekers voorhouden dat zij sedertdien een nieuwe aanvraag, gesteund op artikel 9bis van Vreemdelingenwet, hebben ingediend, wordt er opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Met betrekking tot artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers geen enkel element aanreiken, van die aard dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk zou maken. Verzoekers houden een louter theoretisch betoog. Hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis werd afgewezen en ook hun diverse asielaanvragen zijn afgewezen. Verzoekers geven geen enkel concreet element en maken bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM en in een eerdere grief van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aantonen.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen het opleggen van het inreisverbod van 2 september 2014 is onontvankelijk. De verzoekende partijen hebben verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS